

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 620/2021-37

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľov **Košického samosprávneho kraja**, Námestie Maratónu mieru 1, Košice, IČO 35 541 016, a **Správy majetku Košického samosprávneho kraja**, Tatranská 25, Košice, IČO 42 093 937, zastúpených JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti uzneseniam Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 91/2021-94 z 23. júna 2021, č. k. 4 Cob 75/2021-177 z 23. júna 2021, č. k. 4 Cob 81/2021-101 z 23. júna 2021 a č. k. 4 Cob 93/2021-122 zo 7. júla 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavné sťažnosti **o d m i e t a**.

2. Návrhom na odklad vykonateľnosti uznesení Krajského súdu v Košiciach č. k. 4 Cob 91/2021-94 z 23. júna 2021, č. k. 4 Cob 75/2021-177 z 23. júna 2021, č. k. 4 Cob 81/2021-101 z 23. júna 2021 a č. k. 4 Cob 93/2021-122 zo 7. júla 2021 **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia Košický samosprávny kraj (ďalej aj „sťažovateľ v 1. rade“) a Správa majetku Košického samosprávneho kraja (ďalej aj „sťažovateľka v 2. rade“) sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu postupne 16. septembra 2021 (zapísaná pod sp. zn. Rvp 1906/2021), 27. septembra 2021 (zapísaná pod sp. zn. Rvp 1907/2021) a 4. októbra 2021 (zapísaná pod sp. zn. Rvp 1980/2021) domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva sťažovateľa v 1. rade na ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 91/2021-94 z 23. júna 2021, č. k. 4 Cob 75/2021-177 z 23. júna 2021, č. k.

4 Cob 81/2021-101 z 23. júna 2021 a č. k. 4 Cob 93/2021-122 zo 7. júla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenia krajského súdu“). Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenia zrušiť a veci vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Uzneseniami ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 57/2021-6 a č. k. PLs. ÚS 60/2021-6 z 13. októbra 2021 boli všetky tri sťažnosti spojené na spoločné konanie, ktoré je po spojení vedené pod sp. zn. Rvp 1906/2021.

3. Z podaných ústavných sťažností, napadnutých uznesení krajského súdu a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav vecí:

Na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) sa v súvislosti s podanými ústavnými sťažnosťami vedú štyri konania o určenie trvania nájomného vzťahu na návrh žalobcov obchodných spoločností, ktoré poskytujú služby verejnej lekárne. V troch konaniach proti žalobcom vystupujú ako žalovaní sťažovateľ v 1. rade a sťažovateľka v 2. rade. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 33 Cb 29/2021, v ktorom sa žalobca takisto domáha určenia trvania nájmu, vystupuje ako žalovaný iba sťažovateľ v 1. rade, sťažovateľka v 2. rade je v predmetnom konaní jeho zástupcom na základe § 6 ods. 3 zákona č. 446/2001 Z. z. o majetku vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o majetku vyšších územných celkov“). Uvedeného základného konania sa týka konanie o nariadenie neodkladného opatrenia vedené okresným súdom pod sp. zn. 32 Cb 32/2021 a krajským súdom pod sp. zn. 4 Cob 75/2021.

4. Skutkový stav predchádzajúci podaniu všetkých žalôb možno zhrnúť tak, že medzi žalobcami ako nájomcami a sťažovateľkou v 2. rade ako správcom majetku sťažovateľa v 1. rade a zároveň ako prenajímateľom boli uzatvorené zmluvy o nájme nebytového priestoru, s ktorých uzatvorením vyslovilo súhlas aj Zastupiteľstvo Košického samosprávneho kraja (ďalej aj „zastupiteľstvo KSK“). Keďže išlo o uzatvorenie nájomných zmlúv z dôvodov hodných osobitného zreteľa, na ich uzatvorenie bol potrebný súhlas 3/5 väčšiny prítomných poslancov zastupiteľstva KSK. Uvedená požiadavka vyplývala z § 9a ods. 9 písm. c) zákona o majetku vyšších územných celkov v znení účinnom do 31. decembra 2010. S účinnosťou od 1. januára 2011 sa na uzatvorenie nájomnej zmluvy z dôvodov osobitného zreteľa vyžaduje súhlas 3/5 väčšiny všetkých poslancov zastupiteľstva KSK.

5. Nájomné zmluvy boli prvotne uzatvorené na dobu určitú, opakovane dochádzalo k ich predĺžovaniu, napokon boli uzatvorené na dobu neurčitú s dohodnutou výpovednou dobou 3 mesiace. Pri predĺžovaní nájomnej zmluvy bol zachovaný už uvedený postup podľa § 9a ods. 9 zákona o majetku vyšších územných celkov, teda predĺžovanie nájomných zmlúv bolo schvaľované uzneseniami zastupiteľstva KSK prijatými 3/5 väčšinou všetkých poslancov zastupiteľstva.

6. Žalobcom boli postupne v priebehu mesiaca december 2020 doručené výpovede z nájmu schválené uznesením Zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja č. 395/2020 z 29. júna 2020 (ďalej len „uznesenie KSK“), ktoré bolo prijaté prostou väčšinou prítomných poslancov. K ukončeniu nájmov malo dôjsť uplynutím dohodnutej 3-mesačnej výpovednej doby k 31. marcu 2021.

7. Žalobcovia sa domáhali aj nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým žiadali uloženie povinnosti sťažovateľke v 2. rade, resp. sťažovateľovi v 1. rade zdržať sa úkonov smerujúcich k prerušeniu zabezpečovania riadneho plnenia služieb, ktorých poskytovanie je spojené s užívaním

nebytového priestoru, ktorý je predmetom nájmu v zmysle sporného nájomného vzťahu, ako aj povinnosti zabezpečiť dodávku médií a ďalších služieb spojených s prenájmom predmetného nebytového priestoru na čas do právoplatného skončenia konania o určenie trvania nájomného vzťahu.

8. V troch konaniach o nariadenie neodkladného opatrenia vedených okresným súdom pod sp. zn. 29 Cb 40/2021, sp. zn. 26 Cb 31/2021 a sp. zn. 32 Cb 31/2021 boli návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia takmer identické.

9. Žalobcovia dôvodili potrebu nariadenia neodkladného opatrenia poukázaním na konanie sťažovateľov, že v obdobných prípadoch pristúpili k obmedzeniam dodávok médií do prenajatých priestorov, čím znemožnili riadny výkon práva nájmu, o ktorého existencii sa vedie súdne konanie, a nájomcom vznikla škoda. Uviedli, že bez zásahu súdu žalobcom môže vzniknúť závažná neodvratiteľná ujma, samotný úspech žalobcov v spore o určenie trvania nájmu bude už bezvýznamný, pričom na strane sťažovateľov nedôjde k ich neprimeranému obmedzeniu, princíp proporcionality bude zachovaný. Pravdepodobnosť existencie žalovaného nároku odvádzali žalobcovia v týchto prípadoch od samotnej žaloby, na ktorú poukazovali.

10. Okresný súd o návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia rozhodol uzneseniami č. k. 29 Cb 40/2021-61 z 23. apríla 2021, č. k. 26 Cb 31/2021-54 z 20. apríla 2021 a č. k. 32 Cb 31/2021-83 z 15. apríla 2021 tak, že zamietol návrhy žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia.

11. Okresný súd ustálil, že žalobcovia v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neosvedčili základné zákonné skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho nariadenie, konkrétne neosvedčili existenciu, resp. danosť nároku, ktorého ochrany sa domáhali, pretože nepredložili žiadne dôkazy smerujúce k tomu, že nájomný vzťah neskončil. Výpoveď z nájmu bola riadne doručená a uplynutím výpovednej doby došlo k ukončeniu nájmu. Nájom bolo možné ukončiť aj bez uvedenia dôvodu a tento spôsob ukončenia nájmu bol medzi zmluvnými stranami riadne dohodnutý. Skutočnosti uvádzané žalobcami budú predmetom dokazovania vo veci samej a poskytnutie ochrany v podobe nariadenia neodkladného opatrenia by žalobcom poskytovalo neprimeranú výhodu užívať nebytový priestor bez právneho dôvodu.

12. Ďalej okresný súd v uznesení č. k. 29 Cb 40/2021-61 z 23. apríla 2021 vyjadril aj názor, že zákonnosť uznesenia KSK možno preskúmať iba v konaní podľa zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „SSP“), pričom nebolo preukázané, že by došlo k iniciovaniu takéhoto konania, resp. k zrušeniu uznesenia KSK, z čoho vplynulo, že argument žalobcov o nezákonnosti uznesenia, ktorým boli výpovede z nájmu schválené, čo by viedlo k neplatnosti výpovedí z nájmu, nie je opodstatnený.

13. V konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 32 Cb 32/2021 sa žalobca domáhal nariadenia neodkladného opatrenia na základe návrhu, v ktorom osvedčoval existenciu právneho vzťahu na tom základe, že ukončenie nájmu nebolo schválené kvalifikovanou väčšinou poslancov zastupiteľstva KSK, ako to bolo pri uzatváraní a predlžovaní nájmu, čo viedlo nutne k záverom, že výpoveď o nájme nemá právne účinky, nájomný vzťah naďalej trvá a žalobca má právo na dodávku médií. Potrebu bezodkladnej úpravy pomerov dôvodil odpájaním nájomcov od dodávok elektrickej energie sťažovateľom v 1. rade v porovnateľných prípadoch, ako aj iniciovaním konania o zrušenie povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti v zmysle zákona č. 362/2011 Z. z. o liekoch

a zdravotníckych pomôckach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o liekoch“) sťažovateľom v 1. rade. Nariadenie neodkladného opatrenia považoval zároveň za primerané a proporcionálne obmedzenie.

14. K tomuto návrhu sa vyjadril aj sťažovateľ v 1. rade, návrh je podľa jeho názoru neurčitý, postup pri schvaľovaní výpovede z nájmu bol zákonný, výpoveď z nájmu spĺňa všetky podmienky na to, aby vyvolala účinky zamýšľané sťažovateľom v 1. rade, a to ukončenie nájomného vzťahu, navyše preskúmavanie zákonnosti uznesenia zastupiteľstva KSK patrí do právomoci správneho súdu v zmysle Správneho súdneho poriadku.

15. Okresný súd obdobne ako v už uvedených prípadoch uznesením č. k. 32 Cb 32/2021-127 z 8. apríla 2021 zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Ustálil, že žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia neosvedčil existenciu, resp. danosť nároku, ktorého ochrany sa domáhal, pretože nepredložil žiadne dôkazy smerujúce k tomu, že nájomný vzťah neskončil.

16. Žalobcovia napadli rozhodnutia okresného súdu odvolaním. Argumentovali, že neposkytnutím ochrany ich právu by prípadné meritórne rozhodnutie súdu vyhovujúce ich žalobe stratilo význam. Poukázali aj na to, že si všetky povinnosti v zmysle nájomnej zmluvy plnia aj naďalej a recipročne očakávajú rovnaký prístup aj zo strany sťažovateľov. Podľa ich názoru boli závery súdu prvej inštancie predčasné. Argumentovali aj princípom proporcionality, ktorý by bol zachovaný, keďže z dôvodu plnenia zmluvných podmienok by nariadenie neodkladného opatrenia neposkytovalo neprimeranú výhodu žalobcom.

17. Okrem toho žalobca v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 32 Cb 32/2021 navyše uviedol, že sa súd prvej inštancie nevysporiadal s kľúčovým právnym argumentom, a to neplatnosťou výpovede z nájmu, ktorá bola spôsobená nedodržaním rovnakého postupu, aký bol použitý pri vzniku nájmu, spočívajúceho v nutnosti schváliť ukončenie nájmu kvalifikovanou väčšinou poslancov zastupiteľstva KSK. K možnosti súdneho prieskumu uznesení zastupiteľstva KSK bol žalobca toho názoru, že v zmysle § 194 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) súd ako prejudiciálnu otázku môže posúdiť aj zákonnosť uznesenia zastupiteľstva, ak tento úkon zasahuje do súkromnoprávných vzťahov.

18. Krajský súd postupom v zmysle § 329 ods. 1 CSP umožnil vyjadriť sa k podaným odvolaniam aj sťažovateľom.

19. Sťažovatelia vyslovili súhlas s nepreukázaním relevantných dôvodov, pre ktoré by nájomný vzťah mal naďalej trvať. Zásah, ktorý by nariadením neodkladného opatrenia vznikol, by nespĺňal kritérium proporcionality a žalobcom by bola poskytnutá neoprávnená výhoda užívať neobmedzene dlhý čas sporné nebytové priestory napriek tomu, že ukončenie nájmu nenesie znaky neplatného právneho úkonu.

20. Sťažovatelia sa vo všetkých predmetných konaniach vyjadrili rovnakým spôsobom a zaujali názor k tvrdenej nezákonnosti uznesenia KSK, ktorá mala zapríčiniť neplatnosť výpovede z nájmu. Poukázali na závery Krajskej prokuratúry v Košiciach potvrdzujúce zákonný postup pri schvaľovaní ukončenia nájmu zastupiteľstvom KSK, ako aj na skutočnosť, že zákonnosť uznesenia KSK nemožno preskúmať v civilnom konaní, ale iba v konaní podľa Správneho súdneho poriadku.

21. Krajská prokuratúra v Košiciach v upovedomení zo 7. decembra 2020 vyslovila, že nezistila tvrdenú nezákonnosť predmetného uznesenia, ktorá mala byť spôsobená schválením ukončenia nájmu jednoduchou väčšinou poslancov zastupiteľstva KSK. Vyjadrila záver, že zákon o majetku vyšších územných celkov pri výpovedi z nájmu ako právnom úkone, ktorým sa nájomný vzťah končí, nevyžaduje a ani nepozná dôvody hodné osobitného zreteľa, preto „*absencia tohto dôvodu je určujúca, že na prijatie uznesenia o schválení výpovede z nájmu postačuje len jednoduchá väčšina hlasov prítomných poslancov.*“.

22. Krajský súd napadnutými uzneseniami zmenil uznesenia okresného súdu a vo všetkých štyroch prejednávaných prípadoch nariadil neodkladné opatrenie podľa návrhu žalobcov. Uviedol, že pre nariadenia neodkladného opatrenia nie je potrebné zisťovať všetky okolnosti, ale je tu potreba osvedčiť aspoň základné skutočnosti. Z hľadiska osvedčenia pravdepodobnosti nároku žalobcov ustálil, že medzi stranami sporu je sporným, či na schválenie ukončenia nájmu je potrebná kvalifikovaná alebo jednoduchá väčšina hlasov poslancov Zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja, k čomu uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom o nemožnosti preskúmať zákonnosť uznesenia KSK a jeho účinky.

23. Krajský súd, poukazujúc na princíp rovnosti zmluvných strán, porovnal právnu úpravu súkromného práva týkajúcu sa vzniku vôle právnických osôb všeobecne. Vyvodil, že „*na kreovanie vôle takýchto právnických osôb (prostredníctvom príslušného orgánu, napr. valného zhromaždenia spoločnosti s ručením obmedzeným, resp. akciovej spoločnosti a pod.) (sa vyžaduje) rovnaký spôsob a rovnaká väčšina (kvórum) pre prijatie takejto vôle právnickej osoby, ktorá je následne prejavovaná vo vonkajšom svete príslušným štatutárnym orgánom s následkami, ktoré právny poriadok s nimi spája (vznik, zmena, resp. zánik právneho úkonu/záväzkového vzťahu).* Na základe uvedeného možno dospieť k záveru, že aj v prípade kreovania vôle smerujúcej k zániku existujúceho súkromnoprávneho záväzkového vzťahu v prípade subjektu samosprávy, teda žalovaného, musí byť dodržaný nielen postup ale aj dosiahnutie kvalifikovanej väčšiny na jeho prijatie príslušným orgánom, ktorý ju vytvára rovnako ako v prípade vzniku takéhoto záväzkového vzťahu. Nemožno pritom prehliadnuť ani legitímne očakávania druhej zmluvnej strany ako subjektu súkromného práva a jej právnu istotu v súkromnoprávných vzťahoch, že aj v prípade zániku zmluvného vzťahu bude dodržaný rovnaký postup, resp. vôľa bude vytvorená rovnakou kvalifikovanou väčšinou orgánu, ktorý ju vytvára ako v prípade jeho vzniku, resp. zmeny.“.

24. Z uvedeného vyplynulo, že nárok žalobcov nebol celkom zjavne vylúčený a nemožno bez akýchkoľvek pochybností vylúčiť, že nájomný vzťah skutočne zanikol, preto žalobcovia podľa jeho názoru osvedčili pravdepodobnosť nároku.

25. Z hľadiska osvedčenia nebezpečenstva bezprostredne hroziacej ujmy krajský súd považoval rovnako za preukázané, že bez neodkladnej úpravy pomerov bude právo žalobcov ohrozené, resp. im hrozí škoda s poukazom na obdobné prípady, keď došlo k odpojeniu elektrickej energie u iného nájomcu poskytujúceho lekárenskú starostlivosť, čím hrozilo znehodnotenie ich hnutel'ného majetku (liečiv).

26. Odvolací súd vyslovil, že bol zachovaný aj princíp efektívnosti. Nariadenie neodkladného opatrenia je v súlade s princípom proporcionality, žalobcovia naďalej platia nájomné, nedochádza k neprimeranému obmedzeniu sťažovateľov. Opačný postup by viedol k ukončeniu podnikateľskej

činnosti žalobcov aj s poukazom na možnú stratu povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti vo verejnej lekárni podľa zákona o liekoch, čo by mohlo viesť až k ohrozeniu dostupnosti poskytovania lekárskej starostlivosti pre nie zanedbateľnú časť obyvateľstva. Súd mal z vlastnej činnosti vedomosť o tomto postupe sťažovateľa v 1. rade ako orgánu príslušného na vydanie tohto povolenia.

27. Odvolací súd uzavrel, že nariadením neodkladného opatrenia sa neprejudikuje vec sama, poskytuje sa ním len dočasná ochrana ohrozeným právam, pričom je možné žiadať aj jeho zrušenie za splnenia zákonných podmienok.

II.

Argumentácia sťažovateľov

28. Uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia napadli sťažovatelia ústavnými sťažnosťami, v ktorých rovnako spoločne argumentujú:

a) Krajský súd vyslovil právny názor o nezákonnosti uznesenia KSK založený na argumente, že malo byť prijaté kvalifikovanou, a nie prostou väčšinou hlasov poslancov Zastupiteľstva Košického samosprávneho kraja, ako aj právny názor, že je oprávnený posudzovať zákonnosť uznesenia KSK v rámci civilného konania, s čím sa sťažovatelia nestotožňujú.

b) Zotrvávajú na názore, že všeobecný súd v civilnom konaní nie je vôbec oprávnený posudzovať zákonnosť uznesenia KSK, táto právomoc prináleží len súdu v konaní o zrušenie uznesenia zastupiteľstva, kde je aktívne vecne legitimovaný prokurátor, ktorého protestu nebolo vyhovené podľa § 348 a nasl. SSP, a podporne poukazujú na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 157/2007 zo 14. októbra 2008: *„Pri kategórii aktov, ktoré sú len vecne chybné alebo nezákonné, platí prezumpcia ich správnosti, pokiaľ nie sú vymedzeným postupom opravené alebo zrušené a musia byť považované za bezchybné, majú právne účinky a sú pre súdy v zmysle § 135 ods. 2 OSP záväznú.“*, ako aj na rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 24/98.

c) Napadnuté uznesenia krajského súdu sú nedostatočne odôvodnené, a to v časti, kde krajský súd uviedol, že sa nestotožňuje s názorom okresného súdu o nemožnosti preskúmať zákonnosť uznesenia KSK, pretože bez ďalšieho uviedol, že táto právomoc mu patrí. Išlo pritom o zásadnú otázku, ktorej predbežné posúdenie bezprostredne súvisí s kľúčovým argumentom o osvedčení trvania nájomného vzťahu.

d) Sťažovatelia vo vzťahu k uzneseniam č. k. 4 Cob 91/2021-94 z 23. júna 2021, č. k. 4 Cob 81/2021-101 z 23. júna 2021 a č. k. 4 Cob 93/2021-122 zo 7. júla 2021 poukazujú aj na skutočnosť, že argumentácia krajského súdu bola založená nielen na návrhoch na nariadenie neodkladného opatrenia a odvolaniach žalobcov, ale aj na podanej žalobe vo veci samej, ktorá nebola pred vydaním napadnutého uznesenia krajského súdu doručená ani jednému zo sťažovateľov.

e) Sťažovatelia argumentujú aj arbitrárnosťou, a to v časti vyslovenia nezákonnosti uznesenia KSK krajským súdom, keďže tento záver nemá oporu v platnej právnej úprave, krajský súd poukázal na možnú analógiu pri kreovaní vôle právnických osôb v súkromnom práve, pričom odignoroval zákonné znenie príslušného predpisu, a to zákona o majetku vyšších územných celkov, čím pretvoril zákonodarcom vytvorený obsah tejto právnej normy v rozpore s jeho zmyslom a účelom.

Zmyslom zvýšeného kvóra pri schvaľovaní prenájmu z dôvodov hodných osobitného zreteľa je ochrana majetku vyššieho územného celku v súlade s jeho účelom, ktorým je „*slúžiť potrebám obyvateľov samosprávneho kraja a v súlade s povinnosťou samosprávneho kraja tento majetok chrániť a zveľadovať*“. Záver krajského súdu je preto nielen v rozpore s doslovným znením predmetného zákona, ale aj v rozpore s jeho zmyslom a účelom.

f) Výklad ponúknutý krajským súdom neprimerane zvýhodňuje žalobcov, ktorí sú obchodnými spoločnosťami. Postup pri prenechaní nebytového priestoru v nájme žalobcov za pre nich výhodnejších podmienok z dôvodu hodného osobitného zreteľa nie je dôvodné opakovať aj pri ukončení nájmu.

g) Krajský súd zasiahol aj do majetkovej sféry sťažovateľa v 1. rade, keď mu ako vlastníkovi zabránil nakladať so svojím majetkom a brať z neho úžitky .

h) Sťažovatelia sa domáhajú aj odkladu vykonateľnosti napadnutých uznesení krajského súdu s odôvodnením, že sú povinní strpieť užívanie nebytového priestoru žalobcami, čo im znemožňuje prenajať dotknuté nebytové priestory za cenu obvyklú v mieste a v čase, čím nemôže sťažovateľ v 1. rade zhodnocovať svoj majetok v prospech rozvoja vyššieho územného celku a jeho obyvateľov. V obdobných prípadoch sa sťažovateľovi v 1. rade podarilo zhodnotiť svoj majetok v podstatne vyššej miere. Sťažovateľovi v 1. rade vzniká ujma, ktorá sa každým mesiacom zvyšuje, a to až do právoplatného ukončenia súdneho sporu, čo môže trvať aj niekoľko rokov, čo je v príkrom rozpore s verejným záujmom.

i) Podaním zo 4. októbra 2021 sťažovatelia doplnili svoj návrh o skutočnosti preukazujúce možné zhodnotenie porovnateľných nebytových priestorov, kde poukázali na možný výnos z nebytových priestorov, ktoré v dôsledku nariadených neodkladných opatrení nemožno prenajať.

j) Po spojení podaných ústavných sťažností sťažovatelia podaním doručeným ústavnému súdu 27. októbra 2021 opätovne poukázali na ujmu, ktorá im vzniká v dôsledku nemožnosti prenajímať dotknuté nebytové priestory za trhovú nájom, okrem toho uviedli, že jedna zo spoločností, ktorá ponúkla trhovú nájomnú za prenájom nebytového priestoru vo vlastníctve sťažovateľa v 1. rade, je personálne prepojená s jedným zo žalobcov, ktorý v zmysle pôvodných nájomných zmlúv a v dôsledku nariadených neodkladných opatrení užíva porovnateľné nebytové priestory za výhodnejšiu cenu. Zvýrazňujú, že „*Stav navodený neodkladným opatrením nesporne nie je vo verejnom záujme a je s ním v zjavnom a príkrom rozpore.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

29. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je tvrdené porušenie ich základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces, ako aj porušenie základného práva sťažovateľa v 1. rade ako vlastníka na ochranu vlastníckeho práva a práva na pokojné užívanie majetku v dôsledku napadnutých uznesení krajského súdu, ktorými boli nariadené neodkladné opatrenia spočívajúce v povinnosti sťažovateľov umožniť riadny výkon práva nájmu a poskytovať služby spojené s nájmom žalobcom na čas do právoplatného ukončenia konaní o určenie trvania nájmu z dôvodu ich nedostatočného odôvodnenia, arbitrárnosti, ako aj porušenia princípu kontradiktórnosti.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

30. Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že posudzovanie podmienok na vydanie neodkladného a zabezpečovacieho opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) pristupuje k preskúmvaniu sťažností, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv neodkladným opatrením alebo zabezpečovacím opatrením veľmi zdržanlivo, a to nielen preto, lebo nie je opravnou inštanciou v rámci sústavy všeobecných súdov, ale aj preto, lebo ide o také súdne rozhodnutia, ktorými sa do práv a povinností účastníkov konania nezasahuje konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o neodkladných a zabezpečovacích opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (II. ÚS 65/2021, IV. ÚS 282/2019, IV. ÚS 330/2020).

31. Výnimočnosť zasahovania ústavného súdu do rozhodnutí o neodkladných opatreniach (predtým o predbežných opatreniach) neznamená, že tieto sú úplne mimo rámca ústavnoprávneho prieskumu ústavným súdom. Ak všeobecný súd ponechá bez povšimnutia niektorú z kľúčových otázok prípadu alebo sa ako odvolací súd bez riadneho zdôvodnenia odkloní od právnych či skutkových záverov súdu prvej inštancie, jeho postup vykazuje známky arbitrárnosti a svojvôle (I. ÚS 191/2019).

32. Ústavný súd stabilne judikuje, že v obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a ich namietané porušenie skúma spoločne (IV. ÚS 295/2020, IV. ÚS 348/2021, I. ÚS 60/2019, IV. ÚS 515/2011).

33. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že garancie obsiahnuté v čl. 6 dohovoru sa v konaniach o nariadení neodkladného opatrenia neuplatňujú absolútne, vo výnimočných prípadoch, napríklad keď účinnosť neodkladného opatrenia závisí od rýchleho rozhodovacieho procesu, nemusí byť možné okamžite splniť všetky požiadavky čl. 6 dohovoru. V prvom rade je potrebné posúdiť, či sa neodkladné opatrenie týka civilnej zložky čl. 6, teda určiť, aké právo je pre sťažovateľa v hre. Druhým kritériom je posúdenie povahy, objektu a cieľa, ako aj dopadu na právo, ktoré je dotknuté. Vždy, ak je neodkladným opatrením dotknuté základné právo, bez ohľadu na dĺžku nariadeného opatrenia článok 6 bude aplikovateľný (porov. Micallef proti Malte, rozsudok z 15. 10. 2009, ods. 84 – 85).

34. Judikatúra ESLP akceptuje aj výnimočné prípady, keď sa na neodkladné opatrenia nemusia vzťahovať všetky záruky čl. 6 dohovoru, hlavne ak sa s prihliadnutím na efektivitu neodkladného opatrenia vyžaduje rýchle rozhodnutie. Aj v týchto špecifických prípadoch však ESLP považuje nezávislosť a nestrannosť súdu za nevyhnutnú a neodhateľnú. Pripúšťa však, že iné procesné záruky sa môžu uplatniť iba v rozsahu, ktorý je zlučiteľný s povahou a účelom neodkladného opatrenia, a preto je potrebné preukázať, že vzhľadom na účel konania o neodkladnom opatrení v danom prípade nie je možné uplatniť jednu alebo viac konkrétnych procesných záruk bez toho, aby došlo k neprimeranému narušeniu cieľa, ktorý sa sleduje neodkladným opatrením (porov. tamtiež, ods. 86).

35. V prejednávanej veci z pohľadu sťažovateľov sa nariadené neodkladné opatrenie dotýka základného práva vlastníť majetok, resp. práva na pokojné užívanie majetku, teda ide o práva civilnej povahy pre účely čl. 6 dohovoru.

36. Na druhej strane žalobcovia požadovali ochranu výkonu svojho žalovaného práva, práva nájmu, ktoré bolo podľa ich názoru ohrozené, a na účely vyhnutia sa neodvratnému stavu žiadali okamžitý zásah súdu. Z uvedeného vyplýva, že do popredia tu vystupuje požiadavka rýchlosti rozhodovania. V zmysle § 328 ods. 2 CSP išlo o neodkladné opatrenie, o ktorom bolo potrebné rozhodnúť v lehote do 30 dní, nešlo o neodkladné opatrenie, o ktorom bolo potrebné rozhodnúť okamžite, v čase 24 hodín od doručenia návrhu.

37. Konajúcim súdom síce bol poskytnutý obmedzenejší časový rámec na rozhodnutie, pričom vzhľadom na dĺžku lehoty poskytnutej na rozhodnutie (30 dní) bolo možné očakávať zachovanie garancií v zmysle čl. 6 dohovoru, najmä z hľadiska kvality odôvodnenia rozhodnutia a zachovania princípu kontradiktórnosti konania, ktoré namietajú sťažovatelia. Nešlo teda o výnimočný prípad, keď je potrebné trvať iba na požiadavke nezávislosti a nestrannosti súdu.

38. V konaní o nariadení neodkladného opatrenia sa posudzuje, či nárok, ktorý je predmetom konania vo veci samej, je aspoň pravdepodobný, ďalej sa vyhodnocuje potreba neodkladnej úpravy pomerov a napokon sa skúma, či žiadané opatrenie spĺňa princíp efektivity, ako aj proporcionality. Záruky vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru týkajúce sa kvality odôvodnenia rozhodnutia sa uplatňujú aj v tomto prípade, avšak súd neargumentuje v prospech samotnej existencie práva, iba osvedčuje pravdepodobnosť nároku. Teda kvalita odôvodnenia závisí od toho, čo musí byť preukázané nepochybne a čo len pravdepodobne.

39. Z hľadiska skúmania pravdepodobnosti nároku, t. j. pravdepodobnosti trvania nájomného vzťahu, boli kľúčové dve otázky, s ktorými polemizujú aj sťažovatelia. Prvou bola možnosť civilného súdu skúmať zákonnosť uznesenia zastupiteľstva KSK ako tzv. prejudiciálnu otázku podľa § 194 CSP. Druhou bol výklad ustanovenia zákona o majetku vyšších územných celkov upravujúci prenechávanie majetku vyšších územných celkov do nájmu z dôvodov osobitného zreteľa.

40. Krajský súd zaujal pomerne jednoznačný záver k otázke možnosti posudzovať zákonnosť uznesenia KSK v civilnom konaní. Možno prisvedčiť sťažovateľom, že k tomuto záveru absentuje odôvodnenie. S prihliadnutím na § 194 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého otázku, o ktorej má právomoc rozhodovať iný orgán verejnej moci ako orgán podľa § 193, môže súd posúdiť sám, nemôže však o nej rozhodnúť, sa javí záver krajského súdu ako udržateľný. Navyše posúdenie zákonnosti uznesenia KSK nespadá ani pod prípady v zmysle § 193 CSP, kde sa výslovne uvádzajú rozhodnutia, ktorými je súd pri svojom rozhodovaní viazaný, teda je vylúčené, aby nimi riešenú problematiku sám prejudiciálne posudzoval.

41. Vzhľadom na uvedené sa preto tento právny záver krajského súdu nejaví ako arbitrárny a extrémne odporujúci platnej právnej úprave a v rámci argumentácie o miere pravdepodobnosti žalovaného nároku je podľa názoru ústavného súdu akceptovateľný a ústavne udržateľný.

42. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že ide o záver predbežný, nie konečný a ani záväzný pre súd prvej inštancie, ktorý bude o veci samej konať v súlade so zásadami princípu spravodlivého

súdneho konania a jeho povinnosťou bude sa riadne vysporiadať s argumentáciou oboch strán konania.

43. Sťažovatelia tvrdia, že krajský súd zároveň rozhodol aj o nezákonnosti uznesenia KSK ako o kľúčovej otázke z hľadiska posúdenia nároku vo veci samej, pričom jeho záver sa im rovnako javí ako arbitrárny a odporujúci zákonnému zneniu príslušnej právnej normy.

44. Z odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vyplynulo, že krajský súd posudzoval, či bez ďalšieho nejde o nárok zjavne bez právneho základu. Na tento účel uviedol argumentáciu týkajúcu sa spôsobu konania právnických osôb v súkromnoprávných vzťahoch a možnosti výkladu § 9a ods. 9 zákona o majetku vyšších územných celkov.

45. Krajský súd zodpovedal, prečo neprihliadal na doslovné zákonné znenie § 9a zákona o majetku vyšších územných celkov, a to poukázaním na možnosť iného než doslovného výkladu predmetného ustanovenia. Samotní sťažovatelia rovnako uvádzajú ďalšiu metódu výkladu, a to s ohľadom na zmysel a účel predmetnej normy.

46. V situácii, keď sa núka viacero možností výkladu spornej normy, je podľa názoru ústavného súdu možné konštatovať, že nárok nie je zjavne vylúčený. Samotnú otázku, aký spôsob výkladu má v tomto prípade prednosť a bude aplikovaný, je potrebné posunúť do konania o veci samej, kde budú mať obe strany konania širší priestor na predstretie svojich právnych, ako aj skutkových tvrdení.

47. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia krajský súd neposkytol právne posúdenie veci samej, ako tvrdia sťažovatelia. Jeho argumentácia sa týkala výlučne osvedčenia dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana. Účelom tohto konania je poskytnutie ochrany ohrozenému právu, ktoré musí byť aspoň pravdepodobné, a prípadná pochybnosť o danosti nároku nie je prekážkou v jeho nariadení za splnenia ďalších zákonných podmienok.

48. Okrem toho krajský súd skúmal aj existenciu potreby neodkladnej úpravy pomerov, ktorá vyplynula zo správania sťažovateľov. Sťažovatelia závery krajského súdu o existencii potreby neodkladnej úpravy pomerov vyplývajúcej z návrhu žalobcov ani nespochybňovali. Žalobcovia argumentovali jednak bezprostredným vznikom škody na ich majetku v prípade obmedzenia dodávky elektrickej energie, ako aj nemožnosťou riadne vykonávať svoje právo nájmu, ktoré podľa nich naďalej trvá, a prípadný úspech v spore, ak by výkon ich práva nájmu bol prerušený, by pre nich nemal už žiadny reálny význam, ako aj možnosťou straty povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti

49. Odpojenie od médií zabezpečujúcich riadne užívanie nebytového priestoru v režime práva nájmu na účely prevádzkovania verejnej lekárne je faktickým obmedzením tohto práva. V tomto prípade možno súhlasiť so záverom krajského súdu, že bez dodávky týchto médií fakticky nájomca nemôže predmet nájmu užívať, ako aj so záverom, že prípadné súdne rozhodnutie svedčiacie v prospech žalobcov by už malo len iluzórnu povahu, ak by bol nájomca počas konania nútený opustiť prenajatý priestor.

50. Ďalším aspektom, ktorý bol pre rozhodnutie krajského súdu esenciálny, bolo posúdenie efektívnosti a primeranosti obmedzenia, ktorého sa žalobcovia domáhali. Navrhovaným petitom sa

nepochybne predišlo vzniku hrozacej ujmy spočívajúcej vo vzniku škody spôsobenej odpojením žalobcov od dodávky elektrickej energie, resp. ďalších médií.

51. Z hľadiska primeranosti zásahu sťažovateľa namietajú, že nariadením neodkladného opatrenia bola žalobcom poskytnutá neoprávnená výhoda spočívajúca v užívaní nebytového priestoru do právoplatného ukončenia súdneho konania. Krajský súd považoval zásah za súladný s princípom proporcionality, keďže žalobcovia si naďalej plnia svoje záväzky z nájomnej zmluvy. Na druhej strane sťažovateľa majú k dispozícii nástroje na uspokojenie svojich prípadných nárokov plynúcich z prípadného neúspechu žalobcov v spore, a to podaním samostatnej žaloby.

52. Sťažovateľa aj pred ústavným súdom poukazujú na možný výnos z prenájmu nebytových priestorov, o ktorý v súčasnosti môžu prichádzať, keďže sú povinní strpieť výkon práva nájmu žalobcov. Ústavný súd poukazuje na § 340 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého ak neodkladné opatrenie zaniklo alebo bolo zrušené z iného dôvodu než preto, lebo sa návrhu vo veci samej vyhovel, alebo preto, lebo právo navrhovateľa bolo uspokojené, navrhovateľ je povinný nahradiť škodu a inú ujmu tomu, komu neodkladným opatrením vznikli.

53. Sťažovateľa uvádzali, že vymožitelnosť prípadných nárokov môže byť ohrozená z dôvodu, že žalobcovia nie sú vlastníkami nehnuteľností. Uvedené podľa názoru ústavného súdu nepostačuje na preukázanie tvrdeného nerovnomerného postavenia sťažovateľov oproti žalobcom, pretože vlastníctvo nehnuteľnosti nie je jediným indikátorom solventnosti právnickej osoby.

54. Ústavný súd považuje za nosný argument krajského súdu tvrdenie, že v prípade neposkytnutia dočasnej ochrany žalobcami uplatňovaným právam by reálne došlo k zmareniu účelu súdneho konania a prípadný úspech žalobcov vo veci samej by pre nich nemal žiaden význam. Uvedené je dané nielen nemožnosťou využívať nebytový priestor, ale aj možným zánikom povolenia na poskytovanie lekárenskej starostlivosti, čo bolo osvedčené iniciovaním takéhoto konania zo strany sťažovateľa v 1. rade.

55. Na druhej strane nemožno konštatovať, že sťažovateľom bola úplne uprená ochrana ich oprávnených záujmov. Dočasné obmedzenie sťažovateľov prenajať nebytové priestory tretím osobám je čiastočne kompenzované realizovaním platieb v zmysle nájomnej zmluvy, možnosť vymáhať prípadný rozdiel medzi dohodnutým a trhovým nájomom rovnako nie je vylúčená.

56. Ústavný súd sa, naopak, nestotožňuje s názorom krajského súdu o ohrození dostupnosti poskytovania lekárenskej starostlivosti, pretože tento sa pohybuje len v rovine konštatácie bez bližšej analýzy reálneho dopadu dostupnosti lekárenskej starostlivosti v meste Košice, ak by došlo k výpadku poskytovania týchto služieb zo strany žalobcov.

57. Celkovo možno uzavrieť, že krajský súd posudzoval existenciu hrozacej ujmy, pravdepodobnosť žalovaného nároku a jeho trvanie, ako aj dopad nariadeného neodkladného opatrenia na obe strany konania, pričom jeho závery sa nevymykajú z rámca ústavnej udržateľnosti, kde ústavný súd zohľadňuje konkrétny charakter konania o nariadenie predbežného opatrenia.

58. V závere ústavný súd opätovne pripomína, že nariadené neodkladné opatrenia majú dočasný charakter, právne závery v nich vyslovené nemajú povahu právne záväzných názorov pre súd nižšej inštancie. Ďalej je potrebné poukázať aj na možnosť žiadať ich zrušenie v zmysle § 334 CSP.

59. K námietke sťažovateľov, ktorá sa vyskytla v troch konaniach o nariadenie neodkladného opatrenia a spočíva v argumentácii krajského súdu o pravdepodobnosti nároku založenej na žalobnom návrhu žalobcov, ktorý nebol sťažovateľom doručený, ústavný súd uvádza, že je pravdou, že samotné návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia v týchto troch prípadoch neobsahujú zdôvodnenie pravdepodobnosti žalovaného nároku, obsahujú výslovný odkaz navrhovateľov na znenie žaloby, pričom krajský súd sa týmito otázkami nepochybné zaoberal.

60. Ústavný súd zastáva názor, že ochrana základných ľudských práv a slobôd by mala byť praktická, účinná a funkčná. Aj z tohto dôvodu nie je bezvýhradným zástancom formalistického prístupu pri posudzovaní kontradiktórnosti konania (IV. ÚS 19/2012, III. ÚS 481/2012, II. ÚS 267/2019), materiálny výklad zásady koncentrácie konania je v súlade aj s rozhodovacou činnosťou EŠLP (napr. Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15, Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17).

61. Situácie, keď nie je potrebné, aby bolo vyjadrenie doručené protistrane, závisia najmä od okolností veci samej, avšak všeobecne možno uviesť, že ide o vyjadrenia, ktoré sú bezobsažné alebo obsahujú už prezentované argumenty, alebo ak v danej veci do úvahy prichádza len určité súdom zvolené riešenie, na ktoré vyjadrenie strany nemôže mať žiadny vplyv.

62. Zásada kontradiktórnosti v konaní o nariadení neodkladného opatrenia sa neuplatňuje absolútne, jej dodržanie je potrebné zhodnotiť jednak so zreteľom na už popísaný všeobecný materiálny prístup zohľadňujúci samotné konanie, ako aj obsah listín, ktoré neboli sťažovateľovi doručené, a v tomto kontexte posúdiť aj povahu nariadeného neodkladného opatrenia, teda či už z jeho samotnej povahy nevyplýva dočasné popretie tejto zásady, napr. ak sa vyžaduje rozhodnutie do 24 hodín, prípadne ak by doručovanie listín protistrane zmarilo účel a zmysel neodkladného opatrenia [napr. neodkladné opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e), f), h) CSP].

63. V kontexte už uvedených úvah aplikovaných na konkrétne skutkové okolnosti tejto veci ústavný súd uvádza, že v tomto konaní krajský súd postupoval v zmysle § 329 ods. 1 CSP a sťažovateľom zaslal na vyjadrenie odvolanie žalobcov, ako aj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia. Nešlo teda o typ konania o nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého účel by bol zmarený doručovaním vyjadrení strán konania. Zásada kontradiktórnosti bola krajským súdom formálne realizovaná. Podľa názoru ústavného súdu však krajský súd mohol k ním doručovaným listinám pripojiť aj žalobné návrhy bez toho, aby došlo k ohrozeniu zmyslu a účelu konania o nariadenie neodkladného opatrenia.

64. Okrem toho je ale potrebné preskúmať aj prvý všeobecný materiálny prístup k realizácii zásady kontradiktórnosti. Otázka osvedčenia trvania nájomného vzťahu vyplývala jednoznačne z návrhu na vydanie neodkladného opatrenia vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 32 Cb 32/2021. Keďže ide o identické skutkové okolnosti a možno konštatovať, že aj právna argumentácia všetkých žalobných návrhov týkajúcich sa prejednávanej veci je založená na takmer totožných právnych úvahách, bolo by príliš formalistické prijať tvrdenie sťažovateľov, že v dôsledku nedoručenia žalobných návrhov nevedeli, na akom právnom základe spočíva meritum sporu. Okrem toho sa sťažovatelia vo vyjadreniach k podaným odvolaniam vyjadrili k právnej stránke tvrdenej neplatnosti výpovede z nájmu založenej na nezákonnom spôsobe jej schválenia zastupiteľstvom

KSK a rovnako uviedli svoj názor na možnosť civilného súdu posudzovať zákonnosť uznesení KSK, ako aj na spôsob výkladu § 9a zákona o majetku vyšších územných celkov.

65. Sťažovatelia pritom na druhej strane sami neuviedli, aká iná konkrétna okolnosť im nebola známa a k čomu presne sa z dôvodu nedoručenia žaloby nemohli relevantne vyjadriť, čím nemožno ustáliť, aký konečný vplyv mal tento nimi vytýkaný nedostatok na rozhodnutia krajského súdu, čo je podstatné z hľadiska zhodnotenia reálneho dopadu nedoručenia tohto podania sťažovateľom.

66. Z hľadiska celkového pohľadu na napadnuté uznesenia krajského súdu preto námietka sťažovateľov, že im krajský súd nedoručil žaloby vo veci samej, nedosahuje takú mieru relevancie, pre ktorú by bolo možné ustáliť porušenie princípu kontradiktórnosti s následkami porušenia práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva na súdnu ochranu a bolo by potrebné napadnuté uznesenia zrušiť a zopakovať konanie pred odvolacím súdom (porov. I. ÚS 155/2020).

67. Z uvedených dôvodov ústavný súd nezistil také pochybenia v napadnutých uzneseniach krajského súdu, resp. v jeho postupe, ktorý predchádzal vydaniu týchto uznesení, aby bolo možné konštatovať porušenie základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku:

68. Aplikujúc už uvedené závery ústavného súdu, podľa jeho názoru nie je opodstatneným ani sťažovateľom v 1. rade tvrdený zásah do jeho základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku. Napadnuté uznesenia nepochybne zasiahli do majetkovej sféry sťažovateľa v 1. rade, tento zásah však nie je definitívny, ale dočasný, je reparable inými dostupnými právnymi nástrojmi a v čase jeho uskutočnenia zodpovedal platnej právnej úprave.

69. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov odmietol ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.3. K návrhu na odklad vykonateľnosti:

70. V zmysle § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd na návrh sťažovateľa môže rozhodnúť o odklade vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

71. Vzhľadom na rozhodnutie ústavného súdu o odmietnutí podaných ústavných sťažností v časti namietaného porušenia označených základných práv napadnutými uzneseniami krajského súdu pre zjavnú neopodstatnenosť už nemožno ani prikrčiť k odkladu vykonateľnosti napadnutých rozhodnutí z dôvodu, že už zjavne nespĺňajú podmienky na rozhodnutie o odklade vykonateľnosti v zmysle § 129 zákona o ústavnom súde. Návrhu sťažovateľov v tejto časti preto ústavný súd nevyhovел (výrok 2).

72. Keďže ústavný súd ústavné sťažnosti ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ústavných sťažnostiach.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2021

Libor DUEA
predseda senátu